

Nghe như trời đã sang thu

ISSN: 2734-9195 10:46 11/09/2026

Những điều tưởng như nhỏ bé lại trở thành phần ký ức chẳng thể gọi tên. Mỗi khi mùa thu trở lại, chỉ một thoáng heo may, một mùi hương quen thuộc hay sắc trời xanh trong cũng đủ đánh thức cả khoảng trời tuổi thơ đã ngủ yên trong tôi.

Khi ngọn gió heo may khẽ chạm vào khung cửa sổ, đánh thức buổi sớm mai, tôi nghe như trời đã sang thu, lòng bỗng dâng lên một cảm xúc băng khuâng.

Phải rồi! Thu đã về, không ồn ào, không phô trương, thu đến tựa một lời chào dịu dàng của đất trời. Sau những ngày hè oi nồng, thiên nhiên khẽ khàng khoác lên mình chiếc áo dệt bằng những tia nắng hanh vàng mỏng như sợi tơ, phủ lên vạn vật một sắc thu mơ màng, tuyệt đẹp.

Ra phố, tôi ngược mắt nhìn lên, thấy vòm trời như cao hơn, trong xanh hơn. Đi qua những lối quen, tôi bắt gặp hương cốm thoảng trong gió, mùi thơm dịu nhẹ gợi về một miền **ký ức**. Hương cốm điểm xuyết vào bức tranh đô thị một nét thư thái, khiến bước chân người qua đường như muốn chậm lại một nhịp để cảm nhận hương sắc mùa thu.

Thế nhưng, cũng chính hương cốm ấy lại trở thành chiếc chìa khóa mở cánh cửa ký ức, đưa tôi ngược dòng thời gian về với mùa thu quê nhà, nơi hình bóng xóm làng khuất sau những rặng tre già vẫn vẹn nguyên trong tâm trí.

Thuở nhỏ, tôi lớn lên cùng núi đồi, đồng ruộng. **Mùa thu** trong tôi thời thơ ấu không có những thanh âm ồn ã của còi xe, mà là tiếng xạc xào của lá chuối khô sau vườn, là mùi rơm rạ bàng lảng trên những mái bếp, là buổi trưa ngồi ngoài hiên, ngắm mẹ đi chợ về với chút quà quê: khi là thanh kẹo lạc, khi là gói cốm xanh bọc trong lá sen tươi.

Ảnh sưu tầm

Tôi nhớ khu vườn trước nhà, nơi có mấy khóm cúc vàng nép mình bên cây mận đang độ trổ hoa. Mẹ thường hái những chùm hoa mận nhỏ li ti, gói vào chiếc khăn mùi xoa rồi đặt ở đầu giường. Hương hoa thoang thoang vương trong tóc, trong áo mẹ, theo tôi suốt những năm tháng tuổi thơ, nuôi dưỡng trong tôi một tâm hồn biết rung động trước những điều bình dị.

Tuổi thơ của tôi còn có những buổi chiều cùng lũ bạn chăn trâu trên đê, ngắm hoàng hôn nhuộm đỏ một khúc sông Hồng. Trời thu năm ấy đẹp lắm. Chúng tôi nằm dài trên bãi cỏ, nhìn những đám mây trôi lang thang, kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện về một ngày mai. Đứa mơ được làm cô giáo, đứa muốn làm bộ đội biên phòng, đứa mong có một chiếc xe đạp mới. Còn tôi chỉ nghĩ một ngày nào đó mình sẽ bước ra khỏi lũy tre làng, đi xa rồi lại trở về với quê hương.

Chiếc áo mới của mùa thu trong mắt tôi ngày xưa cũng giản dị vô cùng. Đó là chiếc áo mẹ mua cho ngày khai giảng, đôi dép nhựa còn nguyên mùi mới, quyển sách, quyển vở được bọc bìa cẩn thận. Đó còn là tiếng trống trường vang lên trong buổi sáng đầu thu, tiếng nói cười của bạn bè hòa cùng tiếng chim ríu rít trên con đường đến lớp.

Những điều tưởng như nhỏ bé lại trở thành phần ký ức chẳng thể gọi tên. Để nhiều năm sau, mỗi khi mùa thu trở lại, chỉ một thoáng heo may, một mùi hương quen thuộc hay sắc trời xanh trong cũng đủ đánh thức cả khoảng trời tuổi thơ đã ngủ yên trong tôi.

Giờ đây, sống giữa lòng phố thị, tôi nhận ra mùa thu vẫn thân thuộc như thế. Thu không chỉ ở lại miền quê cũ. Thu theo chân tôi lên phố, nằm trên những vệt nắng trải dài trên mặt đường, trong màu lá của hàng cây và trong ánh mắt của người phụ nữ tảo tần đi qua từng con ngõ.

Mùa thu không chỉ hiện hữu trong sắc trời, hương gió và những chuyển động rất khẽ của thiên nhiên. Thu còn nằm trong ký ức của mỗi người, ở nơi những tháng năm đã đi qua nhưng chưa bao giờ thật sự mất đi.

Đất trời sang thu, lòng người cũng dịu lại. Đứng giữa hiện tại và hoài niệm, tôi thấy lòng mình bình yên đến lạ. Có lẽ mùa thu ở đâu cũng vậy, nhẹ nhàng mà sâu lắng, gần gũi mà khiến người ta nhớ thương. Thu nhắc tôi rằng, dù cuộc sống có đổi thay, dù con người có cuốn theo dòng chảy hối hả của thời gian, những ký ức tuổi thơ vẫn luôn ở lại trong sâu thẳm tâm hồn.

Và rồi, tôi lại nghe thấy một lời thì thầm rất khẽ: Thu đã về.

Tác giả: **Trà Bình**